

РЕШЕНИЕ

№ 5624

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10998** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на Я. Л. Н., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на К., адр. [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу Решение № 4926/30.09.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ [статут на бежанец](#) в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се

ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ВР-1975/15.07.2025 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по чл. 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени и веществени /снимки/ доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите по интервюто, той не заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ, с изключение на признака политическо мнение, който обаче не е кредитиран като достоверен от административния орган. Това е така, доколкото жалбоподателят единствено посочва, че той е бил бодигард и политически съмишленик на опозиционния лидер и кандидат за президент на К. М. Камто в конкуренцията с действащия от 1982 г. президент на К. П. Б.. Твърди авторитарност и репресивност на режима на Б., който резултирал в преследване на политическите му опоненти, включително на жалбоподателя. Стигнало се до преследвания в К., принудили го да се оттегли на село и впоследствие да замине за Т. със законно издадена виза. От Т. влязъл с влак в България с италианска виза. На границата с България бил задържан от българските власти, поради това, че било установено, че италианската визата е неистинска. В процедура по чл. 63а от ЗУБ жалбоподателят посочва, че целта му е да достигне Италия, като причини за което посочва гореизложените политически конфликти и лошата икономическа обстановка в К.. При тези данни, правилно административният орган приема за недостоверна изложената бежанска история на жалбоподателя във връзка с преследване поради политическо мнение, излагащо на опасност здравето и живота му. Правилно административният орган съобразява, че за периода през който е бил бодигарт на М. Камто – 2022 г. – 2025 г. , жалбоподателят и семейството му са живеели в К. в достатъчна степен необезпокоявано, за да получи в крайна сметка жалбоподателят законна възможност да напусне К. за Т.. Правилно административният орган отнася тези факти, към твърдението на жалбоподателя, че икономическата обстановка в К. е трудна, поради което той иска да потърси препитание на друго място и по-конкретно в Италия. Правилно административният орган съобразява тези факти и приема, че жалбоподателят разкрива характеристиките на икономически мигрант, както и поради факта, че не е потърсил закрила в първата държава, в която е пристигнал след напускането на К. – Т..

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ **хуманитарен статут** се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Критериите по т.т. 1 и 2 не се установиха по делото, тъй като, както се посочи, жалбоподателят излага бежанска история само във връзка с преследване поради политическо мнение. Във връзка с критерия по т. 3 следва да се вземе предвид, че по делото са представени, обсъдените в административното производство, справки на ДАБ за икономико-социалното положение в К. от 12.06.2025 г. и 14.01.2026 г. Правилно е прието, че за жалбоподателя не съществува реална опасност по смисъла на т. 3 от цитираната разпоредба, доколкото положението в К. се характеризира в известна степен с несигурност, достигаща до военни сблъсъци на враждуващи страни на фона на един дългогодишен президентски режим. Тези сблъсъци, обаче, са спорадични, ограничени териториално и относително много нисък мащаб на жертви. Тези критерии за понятието „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година относно минималните

станданти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Правилно с обжалваното решение се приема, че в случая се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е прието, че спрямо жалбоподателя не са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход К., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, именно поради установеното позициониране на военния конфликт в отделни части на страната и характеризиращ се със спорадични ограничени военни сблъсъци и относително много нисък дял на цивилни жертви. Ето защо, правилно административният орган съобразява на база на данните от справката за положението в К., че в държавата не съществува вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата ѝ територия и по характер, визиран в горесцитираните норми. Положението в страната следва да се оцени като несигурно и напрегнато, но то не следва да се оценява като повсеместно и безогледно. Инцидентите не са от естество да предизвикат масов ефект.

В конкретния казус административният орган правилно отнася фактите към нормите на чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, според които закрила може да не се предостави, когато в една част от държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила.

Следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат всякакви други, непосочени в алинея първа, но подобни на тях заплахи за живота и здравето на молителя. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя. Не се доказаха и другите алтернативи по чл.чл. 8 и 9 от ЗУБ за предоставяне на международна защита.

В заключение следва да се посочи и това, че жалбоподателят посочва, че той е бежанец от К. през Т.. Няма основания да се приеме, че има основателни причини да се счита, че жалбоподателят няма да бъде допуснат отново на територията на Т. и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. Известно е, че през април 2013 г. А. приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“, който установява специална правна рамка за убежището в Т. и потвърждава задълженията ѝ към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според Върховния комисариат за бежанците на ООН, „... европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището, благодарение на тази реформа ... За бежанците от С. Т. прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите

право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги...“. Ето защо, Т. е трета сигурна държава по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Това е допълнително основание за отхвърляне на молбата му за предоставяне на международна закрила на основание чл. 13, ал. 1, т. 14 от ЗУБ.

Предвид изложеното до тук следва да се приеме, че в рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщил по преписката и справки относно политическата и икономическата обстановка в С. на Дирекция „МЕЖДУНАРОДНА ДЕЙНОСТ“ при ДАБ при МС, както и справки от други администрации – МВР, ДАНС. Това разкрива всеобхватно и детайлно изследване на релевантните за издадения административен акт факти. Спазено е изискването на чл. 35 от АПК.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Л. Н., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на К., адр. [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу Решение № 4926/30.09.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.